

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 120/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w P., wyrok z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny – prokurator (strona z art. 554 § 2a k.p.k.)			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane					

za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO					

**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO
WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne uznanie, iż skoro Sąd Rejonowy P. S. w P. w dniu (...) stwierdził, że zatrzymanie S. J. było niezasadne i nielegalne (ale prawidłowe, ta okoliczność nie była kontestowana) to tym samym było ono jednocześnie niewątpliwie niesłuszne a zatem zachodzą przesłanki do potraktowania zatrzymania S. J. w okresie od dnia (...) Prokuratury (...) w P. jako niezasadne, czego następstwem było powstanie po stronie wnioskodawcy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

krzywdy,
uprawniającej
do ubiegania się
przez niego oraz
przyznania przez
Sąd a quo
zadośćuczynienia,
skutkującego
wydaniem
orzeczenia
korzystnego dla
S. J., gdy
tymczasem
analiza
okoliczności
prawno-karnie
istotnych
związanych z
niniejszą sprawą
w postaci
podjęcia w
postępowaniu
przygotowawczym
niezbędnych
oraz stosownych
działań
procesowych
przez organy
ścigania a
ukierunkowanych
potrzebą
wielopłaszczyznowego
gromadzenia
materiału
dowodowego w
skomplikowanym
z uwagi na
wielowątkowość
śledztwa oraz
wielość
podejrzanych
objętych jego
zakresem, jak
też mając na
uwadze względy
zakładające
konieczność
uniemożliwienia
podejrzany
wzajemnego

kontaktowania się przed jednoczesnym ogłoszeniem im postanowień o przedstawieniu zarzutów w celu przeciwdziałania opracowania przez nich zbieżnej linii obrony, jak też bacząc na zamiar zastosowania wobec nich (a w tym także wobec podejrzanego S. J.) środków zapobiegawczych, prowadzi do konkluzji, iż zatrzymanie w/w w podanym powyżej okresie, jako spełniające zdaniem urzędu prokuratorskiego walory zasadności, legalności i prawidłowości, nie było niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem uprawniającym do przyznania zadośćuczynienia, co bezpodstawnie uczynił Sąd Okręgowy w P. III Wydział Karny, uwzględniając wniosek o zadośćuczynienie dla S. J. i wydając kontestowany

	wyrok w dniu (...)		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. 1</p> <p>Przed przystąpieniem do omówienia stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie zarzutu postawionego w apelacji prokuratora należy wskazać, co następuje:</p> <p>S. J., działający przez swojego pełnomocnika, złożył do Sądu Okręgowego w P., na podstawie art. 552 § 4 k.p.k., wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwoty 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie postanowieniem Prokuratora Prokuratury Okręgowej w</p>			

P. del. do
Prokuratury (...)
w P. o
przymusowym
zatrzymaniu i
doprowadzeniu
podejrzanego
oraz
przeszukaniu
osoby, jej
odzieży i rzeczy
podręcznych z
dnia (...)

Sąd Okręgowy
w P. wyrokiem
z dnia (...),
na podstawie
art. 552 § 4
k.p.k., zasądził
od Skarbu
Państwa na
rzecz S. J.
kwotę 20.000 zł
tytułem
zadośćuczynienia
na „niesłuszne
zatrzymanie” od
dnia (...) r.,
godz. (...)w w/w
sprawie
Prokuratury (...)
w P. oraz
na podstawie
art. 554 § 4
k.p.k. kosztami
postępowania
obciążył Skarb
Państwa.

Należy wyraźnie
za Sądem I
instancji
podkreślić, iż
S. J. jest
jednym z wielu
podejrzanych
m.in. o
przestępstwa
gospodarcze z

art. 296 § 1, 2 i 3 k.k., które popełnione miały być w okresie od (...) r. oraz w okresie od (...)r., przy czym sprawa ta uzyskała szeroki rozgłos medialny a to z racji także zatrzymania i postawienia zarzutów w tej sprawie m.in. znanemu w całym kraju adwokatowi R. G.. Prokurator w zażaleniu przedstawił zresztą ustalone przez prokuraturę fakty, mające wynikać z zebranych w sprawie dowodów i mające świadczyć o szerokim spektrum podejmowanych w tej sprawie działań, przy posłużeniu się różnymi podmiotami gospodarczymi, nie tylko przez S. J. i R. G., ale i szereg innych osób, w tym R. K. (str. 4-9 apelacji).

Według niekwestionowanych

ustaleń Sądu Okręgowego S. J., jako prowadzący działalność gospodarczą, świadczył „usługi w zakresie logistyki” na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) w W. przy ul. (...) lokal (...) (sekcja 3 uzasadnienia formularzowego na str. 4).

Prokurator Prok. Okręgowej del. do Prokuratury (...) w P. podjął w formie postanowienia z dnia (...) r. w w/w sprawie decyzję procesową na podstawie art. 247 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. i art. 219 § 2 k.p.k. i art. 220 § 1 k.p.k. o zatrzymaniu i przymusowym niezwłocznym doprowadzeniu podejrzanego S. J. do Prokuratury (...) w P. celem wykonania z jego udziałem czynności procesowych w postaci przedstawienia zarzutów i przesłuchania go w charakterze

podejrzanego
oraz z uwagi
na konieczność
zastosowania
środków
zapobiegawczych
a także
dokonania
innych
czynności
(przeszukania).
Prokurator
wskazał, iż
zebrany do tej
pory materiał
dowodowy
pozwalał na
prowadzenie
czynności
procesowych z
udziałem S. J. a
nadto w ocenie
prokuratora
zachodziła
obawa, że S.
J. z chwilą
doręczenia
wezwania do
stawienia się
w Prokuraturze
a więc w
momencie
uzyskania
informacji o
toczącym się
przeciwko
niemu
postępowaniu
podejmię
działania mające
na celu
bezprawne
utrudnianie
przeprowadzenia
tej czynności.

Czynności
zatrzymania
wykonywali
funkcjonariusze

Centralnego
Biura
Antykorupcyjnego.

S. J. został
zatrzymany w
dniu (...)przez
funkcjonariuszy
(...) w W. w
siedzibie
Kancelarii
Adwokackiej
(...).

Bezpośrednio po
zatrzymaniu i
przedstawieniu
się przez
funkcjonariuszy
(...) założono
mu kajdanki,
przeszukano
jego odzież i
rzeczy,
zabezpieczono
jego telefony i
nośnik pamięci
(pendrive). Przy
tej czynności
odczytano
również S. J.
podstawę
dokonania tych
czynności, tj. w/
w postanowienie
Prokuratora.

S. J.,
zaprzeczając, by
popelnil jakies
przestepstwo,
wniosl o
zawiadomienie
jego partnerki i
obrońcy a także
poinformował,
jakie przyjmuje
leki i że czuje się
dobrze. Po tych
czynnościach S.
J. został

wyprowadzony z Kancelarii Adwokackiej w asyście funkcjonariuszy (...) i innych osób, przy czym na zewnątrz czekali już dziennikarze TVP, którzy nagrywali przebieg tych czynności z udziałem S. J.. Początkowo S. J. został przewieziony do swojego mieszkania w W. w konwoju składającym się z trzech samochodów. W kajdankach został zaprowadzony do swojego mieszkania i w jego obecności przeszukano to mieszkanie, zabezpieczając komputery i telefony. W trakcie tych czynności S. J. był cały czas zakuty kajdankami i nawet nie chciano mu ich zdjąć, gdy chciał skorzystać z toalety. Po tych czynnościach w mieszkaniu S. J. został przewieziony z W. do P., będąc

przez cały czas w kajdankach, gdzie najpierw zaprowadzono go do lekarza, który po badaniu stwierdził, iż może być osadzony w policyjnej izbie zatrzymań a następnie został przewieziony do Komisariatu Policji P., gdzie znów go przeszukano, kazano mu się rozebrać do naga i przykucnąć, po czym wprowadzono go do celi. Następnego dnia S. J. został przewieziony do Prokuratury (...) w P., gdzie, po przedstawieniu mu zarzutów, nie przyznał się do winy, po czym przewieziono go ponownie do celi policyjnej a następnego dnia, tj. już(...) r. S. J. został przewieziony do Sądu Rejonowego P. S. w P., do którego prokurator złożył wniosek o zastosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania i gdzie oczekiwał

przez wiele godzin, będąc zakuty kajdankami, na rozstrzygnięcie w sprawie tego wniosku. Ostatecznie postanowieniem Sądu Rejonowego z tego dnia w sprawie (...) nie uwzględniono wniosku prokuratora o zastosowanie wobec S. J. tymczasowego aresztowania i po ogłoszeniu tego postanowienia o godzinie 20.48 S. J. został zwolniony.

Powyższe ustalenia, oparte na materiale dowodowym znajdującym się w aktach śledztwa, jak i na zeznaniach S. J., nie są kwestionowane przez skarżącego a zostały one przedstawione przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia formularzowego w sekcji 3 na str. 3-6.

Należy podnieść za Sądem I instancji, iż w/

w postanowienie Prokuratora o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu S. J. zostało zażaleniem złożonym w dniu(...) r. zaskarżone przez obrońcę zatrzymanego. Obrońca zarzucił obrazę przepisów postępowania, tj. art. 247 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 247 § 2 k.p.k.

Rozpoznający zażalenie w składzie trzech sędziów Sąd Rejonowy P. (1) w P., postanowieniem z dnia 9 lutego 2021 r. w sprawie (...) uwzględnił to zażalenie, uznając, iż zatrzymanie S. J. było niezasadne i nielegalne (k. 29-32 i k. 50-66 akt (...)). Sąd Okręgowy w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazał, w jakich okolicznościach sprawy Sąd Rejonowy dopatrywał się występowania bezzasadności

oraz
nielegalności
tego
zatrzymania
(sekcja 3
uzasadnienia na
str. 8-9).

Sąd Okręgowy,
mając właśnie
na uwadze to
rozstrzygnięcie
Sądu
Rejonowego w
przedmiocie
zatrzymania S.
J., które było
niezasadne i
nielegalne,
doszedł do
przekonania, iż
tym samym
zatrzymanie to
było
niewątpliwie
niesłuszne a
tym samym
spełniona
została
przesłanka z art.
552 § 4 k.p.k.
stanowiąca
podstawę
zasądzenia
zadośćuczynienia
(sekcja 5
formularza
uzasadnienia na
str. 12-13).

Z takim
rozstrzygnięciem
tego zagadnienia
co do
występowania
podstawy
zasądzenia
zadośćuczynienia
określonej w art.
552 § 4 k.p.k.

należy w pełni się zgodzić.

Podkreślić

trzeba, iż

skarżący

prokurator

właśnie w takim

rozumowaniu

Sądu I instancji

dopatruje się

uchybień pod

postacią błędów

w ustaleniach

faktycznych,

przy czym, poza

wskazaniem, iż

Sąd Rejonowy,

orzekając w

przedmiocie

zatrzymania, nie

ustalił, by to

zatrzymanie

było

nieprawidłowe,

skarżący wyraził

swoją

dezaprobatę nie

tyle do ustaleń

Sądu I instancji,

ale ustaleń

zawartych w

treści

postanowienia

Sądu

Rejonowego P.

(1) w P. z dnia

(...) wdając się w

rzeczywistości w

polemikę z tym

ustaleniami.

Tymczasem

przecież przepis

art. 247 § 6

k.p.k., poprzez

odpowiednie

stosowanie

przepisu art. 246

k.p.k., uprawnia

zatrzymanego

do złożenia
zażalenia na
czynność
zatrzymania (tu:
postanowienie -
zarządzenie
Prokuratora
wydane w trybie
art. 247 § 1
i 2 k.p.k.)
i domagania
się zbadania
zasadności,
legalności oraz
prawidłowości
tego
zatrzymania.
Tymczasem Sąd
Rejonowy, w
ramach swoich
ustawowych
kompetencji,
jako sąd
odwoławczy, w
sposób
prawomocny
orzekł, iż
zatrzymanie to
było i
bezzasadne, i
nielegalne, co
rodziło
konieczność
natychmiastowego
zwolnienia
zatrzymanego
(art. 246 §
3 k.p.k.), przy
czym w realiach
tej sprawy
zażalenie zostało
rozpoznane w
dniu (...) r. a
więc w chwili,
gdy zatrzymany
podejrzany nie
był pozbawiony
wolności w
wyniku decyzji
Sądu

Rejonowego o
odmowie
zastosowania
tymczasowego
aresztowania.

Abstrahując
jednak od tych
okoliczności
faktycznych
należy wyraźnie
zauważyć, iż
stwierdzenie
bezzasadności
lub nielegalności
zatrzymania (a
więc obie
okoliczności nie
muszą
występować
łącznie) rodzi
konieczność
natychmiastowego
zwolnienia
zatrzymanego.

To zaś oznacza,
iż po prostu
w określonych
okolicznościach
faktycznych taka
osoba, choćby
miały być jej
postawione
zarzuty
popelnienia
przestępstwa,
nie powinna
zostać
zatrzymana.

Trzeba
zaznaczyć, iż
w niniejszym
przypadku ta
okoliczność
została
stwierdzona w
odpowiednim
trybie
procesowym

prawomocnie
przez właściwy
organ
procesowy, tu:
Sąd Rejonowy P.
(1) w P..

To zaś znów
oznacza, iż w
niniejszym
postępowaniu o
zadośćuczynienie
nie ma żadnych
podstaw do
badania
zasadności
wydanego przez
Sąd Rejonowy
prawomocnego
rozstrzygnięcia
w przedmiocie
zatrzymania,
bowiem
wówczas
zarówno Sąd
Okręgowy a
następnie Sąd
Apelacyjny
musieliby
przejąć rolę
sądu quasi
odwoławczego,
czego przecież
nie przewidują
żadne przepisy
procedury
karnej, w tym
także rozdziału
58 kodeksu
postępowania
karnego.

Tymczasem
skarżący
prokurator w
treści zarzutu,
jak i jego
uzasadnienia
niejako domaga
się od Sądu
Apelacyjnego

(pośrednio Sądu Okręgowego jako Sądu I instancji) zbadania raz jeszcze przesłanek zatrzymania S. J. pod kątem jego nielegalności i niezasadności, kwestionując nie tyle rozstrzygnięcie Sądu I instancji, ale rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego P. (1) w P. w sprawie (...). Tymczasem przecież Sądy orzekające w przedmiocie zadośćuczynienia na podstawie przepisów rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego nie mogą występować w roli kolejnej instancji, badającej kwestie już prawomocnie osądzone. Inna natomiast sytuacja zachodziłaby wtedy, gdyby czynność zatrzymania nie została poddana zażaleniem kontroli właściwego sądu

rejonowego w trybie art. 246 k.p.k. Wówczas bez wątpienia Sąd orzekający w kwestii zadośćuczynienia miałby obowiązek dokonania własnych ustaleń faktycznych odnoszących się do czynności zatrzymania, jak i okoliczności faktycznych i prawnych, w jakich to zatrzymanie nastąpiło i dokonania na podstawie tych ustaleń oceny, czy to zatrzymanie było zasadne, legalne, jak i prawidłowe a następnie, w zależności od wyników tej oceny ustalenia, czy zatrzymanie to było w świetle art. 552 § 4 k.p.k. niewątpliwie niesłuszne.

To zaś znów oznacza, iż odmienna ocena prokuratora okoliczności, prowadzących do stwierdzenia niezasadności i nielegalności

zatrzymania,
czym skarżący
wdał się w
polemikę z
prawomocnym
rozstrzygnięciem
w tym
przedmiocie
Sądu
Rejonowego,
działającego w
trybie art. 246
k.p.k., nie może
zostać uznana za
skuteczną.

Mimo tych
zastrzeżeń, które
są wystarczające
do uznania
wniesionej
apelacji za
bezskuteczną,
mając na uwadze
przytoczone
niżej rozumienie
znamienia
„zatrzymania”
jako
„niewątpliwie
niesłusznego”,
należy zawrzeć
kilka uwag pod
adresem
twierdzeń
skarżącego.

Bez wątpienia
ocena zebranych
dowodów na
czas stosowania
zatrzymania, tj.
pod kątem
stwierdzenia, czy
dowody te
wskazują na
uzasadnione
przypuszczenie,
że osoba
podejrzana

popelniła
przestepstwo
jest w niniejszej
sprawie kwestia
otwarta. Sąd
Rejonowy
bowiem w
uzasadnieniu
postanowienia z
dnia 9 lutego
2021 r. wskazał
na szereg
watpliwosci,
ktore w jego
ocenie nie
pozwalaly na
przyjecie takiego
przypuszczenia
(str. 4-12),
kwestionujac w
zakresie oceny
dowodow
stanowisko
prokuratora
zawarte w
pismlie z dnia (...) r.
kierowanym
wraz z
zazaleniem na
zatrzymanie do
Sadu
Rejonowego (k.
1-25 akt (...)).
Nalezzy przy
tym zaznaczye,
iz nie bez
racji skarzaczy
prokurator w
uzasadnieniu
zazalania
wskazuje na
pewne elementy
mechanizmu
dzialania
podejrzanych
przy
wykorzystaniu
poszczegolnych
spolek, ktore
znow moga

wskazywać na występowanie znamion zarzucanych w toku śledztwa przestępstw, w tym zarzucanych S. J. czynów. Jak jednak wskazano wyżej, ta ocena w toku prowadzonego śledztwa jest nadal kwestią otwartą a tym samym ostateczny wynik samego śledztwa a po ewentualnym wniesieniu aktu oskarżenia całego niniejszego postępowania karnego, mając na uwadze zasadę domniemania niewinności, jest niepewny i z dzisiejszej perspektywy czasowej trudny do przewidzenia. Jednak Sąd Rejonowy, wskazując na niezasadność zatrzymania wskazał w treści postanowienia na istotną rzecz a mianowicie na to, że, cyt.: „prokurator nie wykazał w żaden sposób, że brak zatrzymania podejrzanego

mógłby
motywować go
do bezprawnych
działań
torpedujących
postępowanie (str.
13
postanowienia).
Jak słusznie
bowiem w tym
postępowaniu
Sąd Rejonowy
zauważył, czyny
przestępcze
miały mieć
miejsce w
okresie od (...)
r., S. J. wiedział
o toczącym się
postępowaniu, w
którego
zainteresowaniu
były osoby
związane z tymi
spółkami, poza
tym S. J.
współpracował z
organami
ścigania,
wydając na ich
żądanie
dokumenty a
także twarde
dyski z
dokumentami.
W rzeczywistości
więc, mając na
uwadze czas
zatrzymania, S.
J. miał wiele
czasu na
podjęcie działań,
mających na
celu utrudnienie
prowadzonego
śledztwa, by
w ten sposób
odsunąć
jakikolwiek
podejrzenia od

siebie bądź by
w inny sposób
utrudniać tok
postępowania,
jak i ujęcie
własnej osoby.
Słusznie więc
Sąd Rejonowy
wywiódł, iż
dotychczasowa
postawa S. J.
przeczyła
stanowisku
prokuratora, iż
występowałoby
duże
prawdopodobieństwo
niestawienia się
podejrzanego na
wezwanie na
czynność
przesłuchania w
charakterze
podejrzanego
(str. 13-14
postanowienia
Sądu
Rejonowego).
Skoro zaś w
słusznej ocenie
Sądu
Rejonowego nie
występowała ze
strony S. J.
jakakolwiek
obawa
utrudniania w
jakikolwiek
sposób
toczącego się
śledztwa, to
sięgniecie do
czynności jego
zatrzymania nie
znajdowało
żadnego
uzasadnienia.
Nie można
bowiem jakąś
taktyką śledczą

(by kilka wzywanych osób podejrzanych nie mogło ze sobą uzgadniać linii obrony) motywować czynności zatrzymania, które de facto jest przecież pozbawieniem wolności człowieka „niewinnego” i to głównie w sytuacji, gdy nie chodzi o przestępstwa, zwłaszcza kryminalne, popełnione z zastosowaniem przemocy, popełnione krótko przed czynnościami zatrzymania, ale o przestępstwa natury gospodarczej, mające mieć miejsce wiele lat wcześniej i to w sytuacji, gdy osoby podejrzewane a taką jest S. J., nie tylko wiedziały o toczących się czynnościach śledztwa, jak i w nich, tyle, że w innej roli uczestniczyły, to nadto znane były ich miejsca zamieszkania i pracy.

Tym samym za polemiczne uznać należy w tym zakresie uwagi skarżącego Prokuratora, który nie przedstawił żadnej konstruktywnej argumentacji, podważającej powyższe zapatrywanie w zakresie celowości i zasadności zastosowania zatrzymania (str. 11-12 apelacji). To, że Prokurator doszedł do wniosku o konieczności zatrzymania S. J. i złożenia wniosku o zastosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania nie jest żadnym argumentem, mającym przemawiać za słusznością postawionego zarzutu apelacyjnego. To bowiem w toku postępowania w przedmiocie zatrzymania a następnie w przedmiocie zastosowania tymczasowego

aresztowania
pozostaje do
oceny
właściwego sądu
i to te sądy
podejmują
odpowiednie
decyzje
procesowe,
analizując
konkretne
okoliczności
sprawy. To więc,
iż skarżący
Prokurator nie
zgadza się ani z
postanowieniem
Sądu
Rejonowego w
przedmiocie
zatrzymania, ani
z
postanowieniem
Sądu
Rejonowego w
przedmiocie
zastosowania
tymczasowego
aresztowania nie
oznacza, iż
skarżący ma
rację, wywodząc,
iż zatrzymanie
S. J. nie było
niewątpliwie
niesłuszne.

Należy także
dodać, iż Sąd
Rejonowy,
dokonując samej
oceny czynności
zatrzymania
doszedł do
wniosku, iż było
ono nielegalne,
bowiem zostało
ono dokonane
przez
funkcjonariuszy

(...). Sąd Rejonowy przy tym z odwołaniem się do przedmiotu sprawy, w tym działania na szkodę spółki (...) S.A., jak i statusu tej spółki oraz do kompetencji Centralnego Biura Antykorupcyjnego, wynikających z ustawy z dnia (...)r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym wykazał jasno, iż w tym konkretnym przypadku zlecenie funkcjonariuszom (...) czynności zatrzymania S. J. nie znajdowało uzasadnienia. Powyższe wynika z jasnego wyводу Sądu Rejonowego zawartego na str. 15-16 postanowienia z dnia (...)r., więc nie zachodzi tu potrzeba ponownego jego przytaczania.

Skarżący Prokurator również i w tym zakresie przedstawił swoje własne

stanowisko,
odwołując się
do okoliczności
zauważonej i
zinterpretowanej
przez Sąd
Rejonowy w w/w
postanowieniu,
iż
akcjonariuszami
pokrzywdzonej
spółki giełdowej
(...) S.A. były
także spółki z
udziałem Skarbu
Państwa,
lakonicznie, bez
głębszej analizy
zagadnienia
stwierdzając
polemicznie, iż
czynności
zatrzymania były
legalne, gdyż
zostały
dokonane przez
uprawnione do
tego podmioty
oraz w oparciu
o obowiązujące
przepisy prawa
(str. 9-10 i 12
apelacji).

Powyższe
prowadzi więc
do słusznej
konstatacji,
wynikającej z
prawidłowych
ustaleń Sądu I
instancji,
opartych
głównie na
ustaleniach
wynikających z
prawomocnego
postanowienia
Sądu
Rejonowego P.

(1) w P. z dnia (...) r. w sprawie (...), iż zatrzymanie S. J. w okresie wyżej wskazanym było niezasadne i nielegalne, co właśnie przesądza o prawidłowości ustalenia Sądu I instancji, iż zatrzymanie to było niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., gdyż w rzeczy samej w ogóle nie powinno mieć miejsca (por. także: uchwała SN z dnia 23.05.2006 r., I KZP 5/06, OSNKW 2006/6/55; wyrok Sądu Apel. w W. z dnia 11.09.2018 r., II AKa 203/18, LEX nr 2575792; wyrok Sądu Apel. w Ł. z dnia 03.12.2020 r., II AKa 226/20, OSAŁ 2021/11/160).

Powyższe więc zrodziło dla S. J. uprawnienie do domagania się przyznania mu zadośćuczynienia w trybie art. 552 § 4 k.p.k., skoro w wyniku tego

niesłusznego i
nielegalnego
zatrzymania
doznał on szkody
niemajątkowej,
tj. krzywdy.
Nadmienić przy
tym należy,
iż, mimo że
postępowanie
karne nadal się
toczy na etapie
śledztwa, nie
ma w niniejszej
sprawie żadnych
przeszkód
formalnych ani
merytorycznych,
by zasądzić na
rzecz
wnioskodawcy
stosowne
zadośćuczynienie.
Podkreślić
bowiem trzeba,
iż w niniejszej
sprawie
niewątpliwa
niesłuszność
zatrzymania nie
jest wynikiem
ostatecznego
rozstrzygnięcia
sprawy, ale jest
efektem
zastosowania
tego środka
przymusu przy
uznaniu jego
niezasadności i
nielegalności.
Tym samym
wręcz za
niezrozumiałe
uznać należy w
tym względzie
wywody
apelującego na
str. 14-15
apelacji. Nie

przekonuje przy tym zapatrywanie, iż wystąpiłaby pewna niekonsekwencja i niestabilność orzecznicza w sytuacji, gdyby okazało się, że „beneficjentem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie” stałaby się osoba, która zostałaby „finalnie skazana za przestępstwo, w związku z którym to zatrzymanie nastąpiło”.

Po pierwsze bowiem należy zauważyć, iż, jak wspomniano wyżej, w niniejszej sprawie nadal toczy się śledztwo, więc nie da się nawet w przybliżeniu przewidzieć, kiedy i czy w ogóle zostanie skierowany do sądu akt oskarżenia przeciwko S. J. a jeżeli już zostanie skierowany, to kiedy zostanie wydany wyrok i o jakiej treści.

Trudno więc w takiej sytuacji oczekiwać na ostateczne rozstrzygnięcie, skoro, jak wspomniano wyżej, niewątpliwa niesłuszność zatrzymania wynika z zupełnie innych przesłanek, niż ostateczny wynik sprawy. Gdyby przyjąć taki tok rozumowania skarżącego, to praktycznie istniałaby pokusa, by w każdym przypadku nadużywać instytucji zatrzymania i przymusowego doprowadzenia, licząc na to, że z uwagi na wyrok skazujący zatrzymany nie będzie mógł skutecznie ubiegać się o zadośćuczynienie i odszkodowanie.

Po drugie zaś przepisy rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego nie nakazują wstrzymania się z wydaniem

orzeczenia w przedmiocie zadośćuczynienia czy odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie do chwili wydania ostatecznego merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie. Nie można bowiem zapominać, iż roszczenie o zadośćuczynienie z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania przedawnia się po upływie roku od daty zwolnienia, gdy tymczasem już w przypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania przedawnia się po upływie roku, ale liczonego od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie (art. 555 k.p.k.). Tym samym więc wskazane wyżej dywagacje skarżącego są nie do przyjęcia. Poza tym, aby w odbiorze społecznym nie występowało

nieodparte
przekonanie „o
premiowaniu
negatywnych
zachowań
prawno-karnie
relewantnych (str.
15 apelacji)
należy
postulować, by
podczas
prowadzonych
postępowań
karnych
właściwe organy
z większą
powściągliwością
sięgały do
instytucji
zatrzymania i
przymusowego
doprowadzenia,
by właśnie nie
narazić się na
skuteczny
zarzut, zwłaszcza
niezasadności i
nielegalności
zatrzymania.

Na koniec tych
rozważań należy
wspomnieć, iż
stanowisko
Prokuratury w
omawianym tu
zakresie nie
jest jednolite.
Skarżący
Prokurator
bowiem
kwestionuje sam
fakt dokonania
ustalenia, iż
zatrzymanie S.
J. było
niewątpliwie
niesłuszne, gdy
tymczasem
występujący na

rozprawie przed Sędem I instancji inny Prokurator nie miał wątpliwości, iż żądanie wnioskodawcy co do zasady (poza wysokością zadośćuczynienia) zasługuje na uwzględnienie i nie kwestionował uznania wniosku wnioskodawcy za zasadny (k. 60).

W tych zaś okolicznościach sprawy zasądzenie przez Sąd I instancji na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia w wysokości 20.000 zł było w pełni uzasadnione.

Skarżący Prokurator w treści uzasadnienia apelacji również próbował zakwestionować wysokość zasądzonych zadośćuczynienia (str. 13-14 apelacji) a więc w tym zakresie kwestionował ustalenia faktyczne.

Nie budzi
żadnych
zastrzeżeń
konieczność
posiłkowania się
w niniejszym
postępowaniu,
przy ustalaniu
wysokości
należnego
zadośćuczynienia
z powodu
krzywdy
doznanej przez
wnioskodawcę w
wyniku
stosowanego
wobec niego
niewątpliwie
niesłusznego
zatrzymania,
normami prawa
cywilnego a
dokładniej
mówiąc,
przepisu art. 445
§ 1 k.c. (i art.
445 § 2 k.c. –
który odsyła do
odpowiedniego
stosowania
paragrafu
pierwszego w
przypadku m.in.
pozbawienia
wolności).
Stwierdzić więc
należy, że
zadośćuczynienie
ma formę
jednorazowego
świadczenia
pieniężnego i
zarówno na
gruncie prawa
cywilnego, jak
i stosowania
właściwych
instytucji prawa

karnego, jak
choćby w
przypadku
przepisu art. 552
§ 4 k.p.k.,
pełni funkcję
kompensacyjną.
W art. 445
§ 1 k.c.
ustawodawca
stanowi, że suma
zadośćuczynienia
powinna być
odpowiednia, co
oznacza, że
powinna
odzwierciedlać
w pełni rozmiar
doznanej
krzywdy, tj.
stopień cierpień
fizycznych i
psychicznych,
ich
intensywność,
czas trwania,
nieodwracalność
następstw i inne
okoliczności,
których nie
sposób
wymienić
wyczerpująco
(por. wyrok SN z
dnia 30 stycznia
2004 r., I CK
131/03, OSNC
2005/2/40,
wyrok SN z dnia
27 lutego 2004
r., V CK 282/03,
LEX nr 183777).
Podnosi się,
że wysokość
zadośćuczynienia
powinna być z
jednej strony
rozumiana
szeroko, gdyż
obejmuje

cierpienia fizyczne, jak i psychiczne a tym samym powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne, ale z drugiej strony powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, LEX nr 461725 – także OSP 2010/5/47; wyrok SN z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006/10/175; wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354; wyrok Sądu Apel. w W. z dnia 24 maja 2016 r., I ACa 1172/15, LEX nr 2075687; wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 23 lutego 2017 r., II AKa

531/16, LEX nr 2278189).

O wysokości zadośćuczynienia powinien zdecydować rozmiar cierpień jakich doznał pokrzywdzony - tak fizycznych, jak i psychicznych.

Rozmiar ten należy każdorazowo określić na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Przyznana suma pieniężna zadośćuczynienia ma stanowić ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej wynagradzający doznane cierpienia oraz mający ułatwić przewycięzenie ujemnych przeżyć.

Oceniając rozmiar doznanej krzywdy, trzeba zatem wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, a więc nie tylko procent uszczerbku, lecz także intensywność

cierpień i czas
ich trwania oraz
nieodwracalność
następstw
zdarzeń (tu:
pozbawienia
wolności w
wyniku
zatrzymania –
przyp. SA),
konieczność
korzystania z
pomocy innych
osób oraz inne
czynniki
podobnej natury
(por. wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 28 marca
2017 r., I ACa
1481/16, LEX
nr 2306324).
Dodać przy tym
należy, iż
ustawodawca
nigdzie nie
sprecyzował
sposobu
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia,
odwołując się do
sędziowskiego
uznania,
opartego na
całokształcie
okoliczności
sprawy.
Decydującym
kryterium jest
rozmiar
krzywdy,
cierpienia
fizyczne w
postaci bólu i
innych
dolegliwości
oraz cierpienia
psychiczne
polegające na

ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami i następstwami, zwłaszcza trwałym lub nieodwracalnym uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia (por. wyrok Sądu Apel. w Ł. z dnia 21 marca 2017 r., I ACa 1437/14, LEX nr 2282412). Nie ulega przy tym żadnym wątpliwości, iż każdy przypadek powinien być indywidualnie badany i oceniony według kryterium obiektywnego z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2013 r., V KK 464/12, LEX nr 1341290; wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2015 r., I CSK 434/14, LEX nr 1712803; wyrok Sądu Apel. w B. z dnia 28 października 2016 r., I ACa 449/16, LEX nr 2166405).

Mając na uwadze ten konkretny przypadek wskazać za Sądem I instancji należy, iż istotą niniejszej sprawy, nakazującą podejść indywidualnie do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia w wysokości 20.000 zł a więc kwoty o 10.000 zł niższej od żądanej, jest fakt, iż zatrzymanie to, mimo braku ku temu podstaw prawnych, jak i jakiegokolwiek celowości, nastąpiło z wyjątkową dolegliwością dla wnioskodawcy, bowiem nastąpiło to w blasku kamer telewizyjnych, jak i aparatów reporterów, zaś następnie, z uwagi na medialność tej sprawy, o czym wyżej wspomniano, środki masowego przekazu

prezentowały
wizerunek
zatrzymanego i
nierzadko pełne
dane
personalne,
komentując
materiał w
sposób
pejoratywny.
Jak to bowiem
zasadnie ustalił
Sąd I instancji,
co nie jest
w tej sprawie
kwestionowane,
cyt.: „na
prezentowanych
w mediach
materiałach
widoczny był
wnioskodawca
prowadzony w
kajdankach
przez
funkcjonariuszy
(...), co sprawiło,
że część rodziny
się od niego
odsunęła”, zaś
„dodatkowym
cierpieniem dla
wnioskodawcy
było
upokarzające
traktowanie
przez
funkcjonariuszy,
którzy drwili z
niego i straszili
długoletnią karą,
sugerując, że
jego partnerka
nie będzie na
niego
czekać” (sekcja
6 na str.
15). Zasadnie też
Sąd I instancji
uwzględnił przy

ustaleniu
wysokości
zadośćuczynienia
fakt, iż
wnioskodawca
nigdy wcześniej,
mimo swojego
wieku, do
którego
odwołuje się
skarżący
Prokurator, nie
przebywał w
warunkach
pozbawienia
wolności, które
wiązało się także
z „upadlającymi”
dla człowieka
czynnościami,
jak rozbieranie
do naga i
kucanie w
obecności
funkcjonariuszy
a także sam fakt
postępowania z
zatrzymanym,
polegający na
tym, iż po
zatrzymaniu w
W. był
przewieziony do
P., co także
wiązało się z
pewnymi dla
niego
trudnościami, w
tym z powrotem
do miejsca
zamieszkania z
uwagi na jego
zwolnienie w
późnych
godzinach
wieczornych i
brak telefonu,
co utrudniało
mu łączność z
rodziną. Dodać

też trzeba, iż, jak to ustalił prawidłowo Sąd I instancji, te właśnie powyższe okoliczności wiązały się z występowaniem u zatrzymanego ogromnego stresu, w tym związanego z obawami o swoją przyszłość. Mając więc na uwadze te wszystkie okoliczności oraz znaczny a nie krótki, jak podnosi to skarżący Prokurator, okres zatrzymania, który przecież znacznie przekraczał okres dwóch dób (55 godzin) słusznie Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż, cyt.: „żądana przez wnioskodawcę kwota 30.000,00 zł jest zbyt wygórowana a właściwą kwotą, jaka wynagrodzi mu doznane cierpienia będzie kwota 20.000 zł” (sekcja 6 formularza

uzasadnienia na str. 16).

Tymczasem można odnieść wrażenie, iż apelujący tych wszystkich okoliczności nie dostrzega bądź je bagatelizuje, marginalizując sam czas izolacji wnioskodawcy („zaledwie kilkadziesiąt godzin”), jak i nie doceniając możliwości przeżywania znacznego stresu przez zatrzymaną osobę, która, mimo swojego wieku, sprawności i zaradności nigdy nie przebywała w takich warunkach i nigdy nie była tak traktowana, jak to prawidłowo ustalił Sąd I instancji. Poza tym próba bagatelizowania udziału mediów przy zatrzymaniu wnioskodawcy, jak i dalsza treść pojawiających się komentarzy dziennikarskich jest wręcz niezrozumiała. Trzeba bowiem

podkreślić, iż to prokurator wydał decyzję o zatrzymaniu i doprowadzeniu wnioskodawcy oraz to (...) wykonywało zleczone przez prokuratora czynności. Oczywiście więc jest, iż to od tych organów, zwłaszcza wykonującego zlecenie (...) media powzięły wiadomość o dokładnym miejscu i czasie wykonywania tych czynności zatrzymania, skoro właśnie wówczas przedstawiciele tych mediów, w tym ogólnopolskiej Telewizji (...), pojawili się na miejscu i nagrywali stosowny materiał. Bez wątpienia więc ten przewidziany przez służby udział mediów podczas tejże czynności w sposób istotny wzmacnił tylko krzywdę związaną z przebiegiem samego zatrzymania i

<p>trudno tu mówić zasadnie o braku jakiegokolwiek wpływu organów ścigania na pracę mediów a zwłaszcza ostateczny przekaz medialny, jaki trafia następnie do potencjalnego odbiorcy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie w całości wniosku S. J. w zakresie dochodzonego zadośćuczynienia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na niezasadność postawionego zarzutu apelacyjnego.</p> <p>Jedynie w tym miejscu należy nadmienić, iż</p>		

niezasadny
okazał się
wniosek S. J.
o zasądzenie
zadośćuczynienia
w wysokości
30.000 zł. Skoro
zaś Sąd I
instancji
zasadnie uznał,
iż na
uwzględnienie
zasługuje ten
wniosek, ale do
kwoty 20.000 zł,
to w pozostałej
części wniosek
ten powinien
zostać oddalony,
którego to
orzeczenia w
treści
zaskarżonego
wyroku
zabrakło. Tym
samym, mając
na uwadze za
Sądem I
instancji
niezasadność
wniosku S. J.
o zasądzenie
zadośćuczynienia
ponad kwotę
20.000 zł, Sąd
odwoławczy,
kierując się
przepisem ar.
440 k.p.k. w zw.
z art. 438 §
2 i 3 k.p.k. i
art. 437 k.p.k.,
orzekł o zmianie
zaskarżonego
wyroku w pkt I
poprzez
oddalenie
wniosku w

pozostalej części.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	<p>Sąd I instancji w treści zaskarżonego wyroku w pkt I zasądza kwotę 20.000 zł zadośćuczynienia nie orzekł w przedmiocie całości żądania zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 30.000 zł.</p> <p>Sąd I instancji również w treści zaskarżonego wyroku w pkt I orzekł na podstawie art. 552 § 4 k.p.k., iż zasądza zadośćuczynienie za „niesłuszne zatrzymanie”, zapominając dodać przed słowem „niesłuszne” słowa „niewątpliwie”, czego wymaga przepis, stanowiący podstawę tego rozstrzygnięcia.</p>	

<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Co do pierwszego przypadku zmiany zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny wypowiedział się wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutu apelacyjnego, więc nie zachodzi tu potrzeba, by przytaczać tożsame okoliczności.</p> <p>W drugim przypadku orzeczenie jest oczywiście niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k.p.k., gdyż nie uwzględnia w swojej treści wszystkich przesłanek, uprawnających do zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 552 § 4 k.p.k., mimo iż Sąd I instancji wyraźnie ustalił, co wynika z treści uzasadnienia tego wyroku, iż zatrzymanie S. J.</p>	

we wskazanym w wyroku okresie czasu było nie tylko „niesłuszne”, ale było „niewątpliwie niesłuszne”, co dopiero oddaje prawidłową treść ustaleń faktycznych dokonanych w tejże sprawie. Wyrok ten więc został wydany z uchybieniem art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., gdyż nie oddaje w pełni „znamion” przepisu art. 552 § 4 k.p.k. Tym samym w tym zakresie zaskarżony wyrok został zmieniony na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k.

5.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 <i>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok co do istoty sprawy, tj. zasądzenia stosownego zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy za doznaną krzywdę psychiczną za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w okresie od (...) w sprawie Prokuratury (...) w P. o sygn. akt (...) (pkt I) i w zakresie obciążenia Skarbu Państwa kosztami sądowymi (pkt II).</i></p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku co do punktu I jest wynikiem uznania</p>		

<p>niezasadności postawionych w apelacji zarzutów i wniosku, co omówiono wyżej w sekcji 3.</p> <p>Obciążenie Skarbu Państwa kosztami sądowymi znajduje oparcie w treści art. 554 § 4 k.p.k.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1 Zmieniono zaskarżony wyrok w pkt I w zakresie samej redakcji orzeczenia, o czym szerzej wypowiedziano się wyżej w sekcji 4.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>O powodach tej zmiany wypowiedziano się wyżej w sekcji 4.</p>		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III.	Obciążono Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego z uwagi na		

	jednoznaczny przepis art. 554 § 4 zd. 1 k.p.k., gdyż postępowanie niniejsze jest wolne od kosztów sądowych.	
7. PODPIS		
G. N. K. L.M. K.		